

קריאת התורה THE CYCLE OF

When did the practice to complete the reading of the entire תורה within a year originate? The following is viewed as the source that identifies the period after the משנה as the point in time when the practice to complete the reading of the entire תורה within a year began:

מסכת מגילה פרק ד', משנה ד' – הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים, לא יקרא למתורגמן יותר מפסוק אחד, ובנביא שלשה.

Translation: The one who reads from the Torah should not read fewer than three verses, should not read more than one verse ahead of the one who will translate and not more than three verses ahead in reading the Haftorah.

Since the משנה does not distinguish between weekdays and שבת, many argue that each of the עליות on שבת at the time of the משנה consisted of only three פסוקים. By the time of the גמרא, a difference in practice concerning קריאת התורה developed between the Jews who lived in Babylonia and those who lived in ארץ ישראל. The difference is set forth in the following:

ספר החילוקים בין בני מזרח ומערב¹ סימן מז' – אנשי מזרח קורין בפרשה שליה צבור והעם, ובני ארץ ישראל קורין העם פרשה ושליה ציבור סדרים.

Translation: The Jews of Babylonia hear the reading of a complete Parsha on Shabbos and study individually a complete Parsha each week while the Jews who live in Israel study individually a complete Parsha each week but only hear the reading of a section (Seder) on Shabbos.

ספר החילוקים בין בני מזרח ומערב סימן מח' – אנשי מזרח עושין שמחת תורה בכל שנה, ובני ארץ ישראל לג' שנים ומחצה.

Translation: The Jews of Babylonia celebrate Simchas Torah each year while the Jews who live in Israel celebrate Simchas Torah every three and one half years.

On page 169-172 of his book: החילוקים שבין אנשי מזרח ובני ארץ ישראל², Professor Mordechai Margulies provides the background to this difference in practice:

חלוקת התורה לחלקים לשם הקריאה בציבור, שבכל שבת משבתות השנה יקראו חלק אחד, היתה שונה בבבל ובארץ ישראל (בא"י). בא"י היו קוראים בכל שבת חלק קטן מזה שקראו בבבל. הסיבה היתה כנראה בזה, שבא"י היו רגילים להאריך בדרשה. החלק שקראו בכל שבת בא"י נקרא, סדר" (מ"ס, פי"א ה"ד) והחלק שקראו בבבל נקרא פרשה (זבחים כ"ח:). התורה מחולקת לנ"ד (54) פרשיות כמספר השבתות של שנה מעוברת, וסדרים יש הרבה יותר אלא שמספרם אינו שווה אצל הכל. יש שחלקו את התורה לקנ"ה (155) סדרים ויש אף לקע"ה (175).

1. A list of 52 differences in practice between the Jews who lived in Babylonia and the Jews who lived in Israel. Academic scholars believe that it was written just before the period of the Gaonim.
2. The entire book is available for downloading from the website of the Beurei Hatefila Institute: www.beureihatefila.com.

לפי המספר הראשון היו גומרים את התורה אחת לשלש שנים, ולפי המספר השני היו גומרים את התורה אחת לשלוש שנים ומחצה. כנראה לא היה מנהג מוסכם ומקובל על כל בני א"י ופרשה שקורין בפלך זה אין קורין בוזה."

Translation: The division of the Torah into sections that were to be read in synagogue so that on each Shabbos of the year one section would be read did not follow the same practice in Babylonia and in Israel. In Israel, it was the practice to read a section that was smaller than the section read in Babylonia. The reason for the difference in practice was attributed to the fact that in Israel it was their custom to add explanations of the text. Each section that they would read on Shabbos was known as a Seder (See Maseches Sofrim 11, 4). The section that was read in Babylonia was known as a Parsha (see Maseches Zevachim, 28b). The Torah was divided into 54 Parshios corresponding to the number of weeks that were found in a Jewish leap year. In Israel, where the Torah was divided into Sedarim, the number of Sedarim was much greater. In fact there was no uniform practice as to the number of Sedarim in which the Torah was divided. Some divided the Torah into 155 Sedarim and some into 175 Sedarim. The first group would complete the entire Torah in 3 years while the second group would complete the entire Torah in 3 years and one-half years. All the communities in Israel did not follow the same practice. Even in neighboring communities, one community would read one set of verses while the other would read a different set of verses.

מובנו של חילוקנו הוא שבבבל קראו הכל פרשה, הש"צ בביהכ"נ וכן "העם" בקריאת מקרא ותרגום בבית, אבל בא"י קראו בבית הכנסת סדרים. אלא שהעם הושפע כנראה ממנהג בבל וקרא בבית פרשה.

Translation: The within difference as described in the Sefer Ha'Chilukim can be explained as follows: in Babylonia, the Torah Reader and the members of congregation individually would read the complete Parsha each week. The Torah reader read the Parsha in synagogue and the congregation studied the Parsha, twice in Hebrew and once the Targum, at home. In Israel, the Torah Reader read Sedarim in synagogue while the congregation, due to the influence of the Babylonian practice, reviewed an entire Parsha, twice in Hebrew and once the Targum, at home.

החילוק הזה היה ידוע בבבל כבר בתקופת האמוראים וכן מפורש בבבלי, שבני מערבא "מסקי אורייתא בתלת שנין", בשעה שהמנהג הבבלי היה לגמור את התורה בכל שנה.

Translation: This difference in practice was well known in Babylonia even at the time of the Amoraim. The practice in Israel was referred to in the Babylonian Talmud (Megilah 29b): "they complete the reading of the Torah in three years." The practice in Israel continued even at a time in which it was the practice in Babylonia to complete the entire Torah in one year.

בתקופת התנאים לא היתה עדיין חלוקה, שקבעה שיעור לקריאה בציבור בכל שבת. מלבד ההלכה שאין לפחות מכ"א פסוקים. לדעת ר"מ קורין בהמשך אחד בשבת ובחול. וכנראה היה זה המנהג הקדום. היו גם שבתות שבהן הפסיקו את הסדר וקראו בפרשיות מיוחדות. לפרשיות שלנו אין זכר בדברי התנאים כלל.

Translation: In the era of the Mishna there was no difference in practice between the Jews of Babylonia and the Jews of Israel because our sages had not established a standard for the Torah reading except that a minimum of 21 verses needed to be read (seven Aliyos with each one reading three verses). According to Rabbi Mayer, the reading continued forward from Shabbos to Monday and to Thursday. That apparently was an ancient custom. In addition, it was their practice to stop moving forward in the reading and to read specific sections of the Torah for special Shabbosim. In our division of the Parshios, one cannot find any trace

להבין את התפלה

of the custom that prevailed at the time of the Mishna.

חלוקת התורה לפרשיות, כדרך שנהוג אצלנו עד ימינו הוא מנהג בבל ובבבלי נזכרו כמה התחלות פרשיות. לעומת המנהג הבבלי לחלק את התורה לפרשיות גדולות, נחלקה התורה בא"י, כאמור, למספר יותר גדול של "סדרים", באופן שכל פרשה נחלקה לשלשה סדרים בערך. חלוקה זו יוצאת גם ממדרשי א"י. ביחוד אפשר לראות זאת בתנחומא, שרוב הדרשות מיוסדות על ראשי הסדרים, ואף שאחרי כן חיברו את הדרשות שעל הסדרים לפרשיות בהשפעה בבלית, בכ"ז ניכרת עדיין החלוקה הקדומה. כפי שיוצא מחילוקנו היתה גם החלוקה הבבלית לפרשיות ידועה בא"י. ואף שבבית הכנסת היו קוראים סדרים, הנה בבית היו קוראים פרשיות. המנהג הזה לעבור בכל שבוע על פרשה נמצא בבבלי והיה כנראה מקובל גם בא"י, ולענין זה היו משתמשים, כנראה, בחלוקה הבבלית והיו גומרים בכל שבוע פרשה שלימה.

Translation: The division of the Torah into Parshios in the manner we are accustomed to following is based on the Babylonian custom. In the Babylonian Talmud we find references to the beginning verses of some of the Parshios. Notwithstanding the Babylonian practice to divide the Torah into large Parshios, the Torah was divided into many more Sedarim in Israel. Each Parsha was divided into approximately three Sedarim. References to these Sedarim can be seen in the Midrashim of Eretz Yisroel. In particular the Sedarim can be clearly seen in the way the Midrash Tanchuma is divided. The majority of the Midrashim are based on the opening words of the Sedarim even though the Midrash Tanchuma was later organized by Parsha based on influence from Babylonia. Yet the original divisions can be seen. We can conclude from the wording of this difference in custom that the Babylonian division of the Torah into Parshios was known in Israel. Even though in synagogue the Torah Reader would follow the Sedarim, at home each person would study a Parsha. The practice to study the Parsha each week individually is found in the Babylonian Talmud and apparently was accepted in Israel. For that purpose they would follow the division of the Torah as it was divided in Babylonia and they would study a complete Parsha each week.

ב. בתקופת הגאונים והפוסקים. גם בתקופת הגאונים המשיכו בני א"י לנהוג במנהגם לקרוא בבית הכנסת רק סדר בלבד. על מנהגם של בני א"י נוכל לדון ממנהגם של הירושלמים בפוסט, שקראו בכל שבת סדר מתוך ספר התורה ואח"כ קראו פרשה מתוך החומשים. זוהי פשרה בין מנהג התורה בבל וא"י. וכן מצאנו כמה וכמה פיוטים המסודרים לפי הסדרים. גם בני בבל המשיכו כמובן לנהוג במנהגם מימות התלמוד וכמה סימנים ניתנו לסדר הקריאות עפ"י הפרשיות ע"י גאוני בבל.

Translation: In the era of the Gaonim and the Poskim. Even during the era of the Gaonim, the Jews in Eretz Yisroel continued to follow their practice of reading only one Seder in the synagogue. We can verify the practice of the Jews who lived in Eretz Yisroel by reviewing the practice of the Jews who lived in Cairo who followed that custom who read only one Seder out of the Sefer Torah but who individually would review a complete Parsha from a Chumasch. That was a compromise that accommodated both the custom of the Babylonian Jews and the Jews from Eretz Yisroel. We find many examples of Piyuttim that were organized in terms of Sedarim. Those who followed the Babylonian custom did so from the time of the Talmud. We also find references in the writings of the Gaonim to the order of Torah reading that based on Parshios.

מנהג בבל נתפשט בכל הארצות, בשעה שמנהג א"י לא נודע כמעט בארצות רחוקות, ונהג רק בא"י ובסביבתה הקרובה, והרמב"ם אומר על מנהג בני א"י לגמור את התורה בג' שנים ש"אינו

מנהג פשוט". ובכ"ז היה גם בימיו וכמה מאות שנים אחריו בית כנסת במצרים שבו התפללו בנוסח א"י והחזיקו בו גם במנהג א"י זה לקרוא בכל שבת סדר אחד ולגמור את התורה בג' שנים. דברים מעניינים על ענין זה מודיענו הנוסע ר' בנימין מטודילה: "ושם (במצרים) ב' בתי כנסיות אחת לאנשי ארץ ישראל, כניסיה אל שאמיין. ואחת כנסת אנשי בבלת כניסיה של עיראקין, ואינם נוהגים מנהג אחד בפרשיות ובסדרים של תורה, כי אנשי בבל נוהגים לקרות בכל שבוע פרשה, כמו שעושים בכל ספרד, ובכל שנה מסיימים את התורה. ואנשי ארץ ישראל אינם נוהגים כך, אבל עושים מכל פרשה שלשה סדרים. ומסיימים את התורה לסוף שלש שנים". ענין חילוק זה הוא דוגמא בולטת לנצחונה של בבל על א"י בכל הארצות.

Translation: Over time, the Babylonian custom was accepted in all places to the point that many did not realize that there ever was a different custom followed by the Jews of Eretz Yisroel. The custom of Eretz Yisroel continued in parts of Israel and places that were close by. The Rambam provides the following comment concerning the practice in Eretz Yisroel to complete the Torah reading once every three years: "that it is not a simple matter." Nevertheless in his time and even for several hundred years after, one synagogue in Egypt followed Nusach Eretz Yisroel and continued the practice of Eretz Yisroel to read one Seder each Shabbos and to complete the reading of the Torah every three years. The following interesting information about the practice was provided to us by the traveller, Rabbi Binyomin of Toledo: There (in Egypt) two synagogues co-exist; one for those who follow Minhag Eretz Yisroel, a congregation of Shammian and one a congregation that follows Minhag Bavel, a congregation of Iraquis. The two synagogues do not follow one practice concerning reading Sedarim or Parshios. The members of the Babylonian synagogue read a parsha each week and the members of the Israeli synagogue do not. Instead they split each Parsha into three Sedarim and complete the cycle of Torah reading in three years." The history of this difference in practice is a clear example of how in the end, the practices of the Babylonian Jews won out in all places.

Many point to the following as one of the bases upon which the Jews of Babylonia followed the practice of completing the entire Torah reading in one year:

מסכת מגילה דף לא', עמ' ב'-תניא, רבי שמעון בן אלעזר אומר: עזרא תיקן להן לישראל שיהו קורין קללות שבתורת כהנים קודם עצרת, ושבמשנה תורה קודם ראש השנה.

Translation: Rabbi Shimon son of Elazar said: Ezra instituted the practice that the Tochacha found in the book of Va'Yikra should be read before Shavuos and the Tochacha found in Sefer Devarim before Rosh Hashonah.

This source is proof of a yearly Torah reading cycle since those two sections of the Torah would not be read each year before Shavuos or Rosh Hashonah unless the Torah reading was following a yearly cycle.

Professor Ezra Fleischer in an article entitled: עיון מחודש: ישראל: עיון מחודש found in the *מקראה בחקר התפלה*, Magnes Press, 2003, views this source as proof that in Israel, at first, they too followed a yearly cycle of Torah reading. However, once formal prayers were added to the synagogue service, our sages in Israel recognized that the synagogue service was becoming longer than most people could tolerate. In response, they proceeded to shorten the Torah reading.